Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII Ч. 127. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 6-го ЛИПНЯ 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JULY 6, 1985 No. 127. VOL. XCII

Відбувся З'їзд ОДУМ-у в ЗСА

Чикаго, Ілл. — У п'ятницю і суботу, 14-го і 15-го червня, в Чикаго відбулися 6-ий З'їзд ОДУМ-у в ЗСА та З'їзд ТОПу (Товариство одумівських приятелів). На обох з'їздах вибрано нові управи. До управи ОДУМ-у в ЗСА на наступну каденцію, яка триватиме два роки, обрано: Тарас Коновал — голова, Наталка Лиса — перший заступник і організаційний референт, Віра Петруша — другий заступник і референт юнацтва, Андрій Смик — організатор і пресовий референт, Юрій Завертайло — фінансовий референт, Орина Завертайло — референт таборів, Андрій Шевченко — референт зовнішніх зв'язків та ідеології, Олександра Косогор — культурно-освітній референт і вільні члени — Богдан і Дарія Лисі та Юрій Іхтіярів.

Склад нової управи ТОПу такий: голова — Олександер Полець, 1-ий заступник — Параска Завертайло, 2-ий заступник — Люба Шевченко, секретар — Марія Гайова, фінансовий референт — Світлана Петруша, вільні члени — Галина Притула та д-р Юрій Криволап.

Програма З'їзду ОДУМу складалася із звітів членів Головної Управи ОДУМу в ЗСА, та голів філій, доповіді уступаючого голови Головної Управи Андрія Шевченка, доповіді члена ТОПу Параски Завертайло, запитів та дискусій над звітами і доповіддю, затвердження нових Старших Виховників та вибору нових управ.

У доповіді „ОДУМ сьогодні та завтра — аналіза сучасного стану ОДУМ-у та пляни на майбутнє" старший виховник провідник, уступаючий голова Головної Упави, Андрій Шевченко висвітлив наше ставлення щодо співпраці з УАКРадою і УККА, Українською Православної Церквою в ЗСА, двома організаціями які займаються справою оборони людських прав в Україні та обороною доброго імени українців на чужині — Американці в обороні Людських прав в Україні та Українська Ліга проти Знеславлення Українців, а також наші відносини з Українським Демократичним Рухом, українськими молодіжними організаціями, та іншими організаціями, особливо з Українським Братським Союзом і Українським Народним Союзом.

Делегати брали активну участь в дискусіях над звітами та доповідями. Після цього З'їзд схвалив діяльність уступаючої Управи. Головна Управа ОДУМ-у в ЗСА складається тепер з молоді університетського віку. Сподіваємось, що цей молодий подих в життя нашої організації сприятиме застосуванню нових ідей, які допоможуть в нашій важливій праці для українського народу взагалі і для нашої молоді зокрема.

З'ЇЗД УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ ХРИСТОВІ В СТЕМФОРДІ ЗІБРАВ ПОНАД 500 УЧАСНИКІВ

Стемфорд, Конн. — Чотирнадцятьох Ісповідників віри, Ієрархів Української Католицької Церкви — Слугу Божого Митрополита Андрея Шептицького, Єпископа Григорія Хомишина, Єпископа Йосафата Коциловського, Єпископа Павла Ґойдича, Єпископа Теодора Ромжу, Єпископа Миколу Чарнецького, о. Петра Вергуна, Єпископа Никиту Будку, Єпископа Івана Лятишевського, Єпископа Григорія Лакоту о. Климентія Шептицького, Єпископа Василя Горка, Єпископа Василя Величковського та Патріярха Йосифа Сліпого поминали учасники З'їзду Українська Молодь Христові, який відбувся у днях 28-30-го червня ц.р. у Стемфорді.

На заклик „Живімо разом у Христі" приблизно 500 учасників, більшість із них у віці 18-35 років життя, приїхали до Стемфордської Епархії із всех епархій Америки та Канади (із Чикаго, Парми, Ню Йорку, Філядельфії, Омаги, Небраски, Торонто, Вінніпегу і Едмонтону).

Конвенція, яка відбулася українською та англійською мовами, мала такі завдання: 1) дати нагоду молоді особисто доказати їхню віру і любов Христові; 2) з'єднатися у молитві із переслідуваною Церквою на Україні, згадуючи 40-ліття переслідування, арештів і заслання українських католицьких владик, священиків і вірних; 3) з'єднатись у молитві за прославу Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького та всіх владик-ісповідників; 4) дати можливість усім учасникам висловити особисті почування щодо майбутности Помісної Української Католицької Церкви їхньою участю у програмових сесіях; 5) відзначити Міжнародний Рік Молоді, проголошений Папою Іваном Павлом II, Об'єднаними Націями та Світовим Конгресом Вільних Українців.

Учасники З'їзду Українська Молодь Христові.

У п'ятницю, 28-го червня, від 12-ої полудня до шостої години вечора відбулася реєстрація делегатів у вестибюлі Стемфордського „Меріот" готелю. Після відкриття і привіту від мейора Стемфорду та відспівання пісні з'їзду, яку написав молодий семінарист Іван Михальчук, учасники його з провідниками-священиками пішли процесією до семінарії. Учасники йшли зі свічками одну милю (від готелю до семінарії), співаючи релігійні пісні і відмовляючи молитви. Щокілька метрів стояли молоді люди з транспарантами, на яких були світлини Ісповідників Віри — від Митрополита Андрея до Патріярха Йосифа. Учасники з'їзду затримувались на кожній „станції" та відчитували молитву для прославлення цих ієрархів. Процесія розтягнулася на кілька бльоків. Учасники несли написи, які представляли всі епархії, де знаходяться українці-католики, а також символічно тримали напис із Архиепархії Львова.

Владика В. Лостен виголошує проповідь.

В авдиторії св. Василія відбувся акафист до Пресвятої Богородиці, який відслужив Єпископ Іннокентій із Чикаго. Також були присутні на цій Службі Божій Митрополит Стефан із Філядельфії та господар конвенції Владика Василь Лостен із Стемфорду. Кардинал Мирослав Любачівський не міг прибути, бо його відкликали до Риму.

(Закінчення на стор. 3)

ЕНЦИКЛІКА ПАПИ ЗАКЛИКАЄ ДО СОЛІДАРНОСТИ ЗІ СЛОВ'ЯНАМИ

Рим. — Папа Іван Павло II видав пастирський лист — енцикліку, в якому закликає до „солідарности" з усіми слов'янами та до релігійної свободи і толеранції в Східній Европі.

Енцикліка Папи є особливо тим характеристична, що він нав'язує до свого слов'янського походження та тричі підкреслює, що він є першим слов'янським головою Католицької Церкви.

Лист написаний з приводу 1,100-річчя смерти св. Кирила і Методія і має назву „Сляворум Апостолі". Він закликає до молитви за населення у всіх слов'янських країнах і звертає увагу на ті цінності, які слов'яни внесли і далі вносять в плекання католицької релігії.

У енцикліці виявляється відоме стремління Папи Івана Павла II до поєднання Католицької і Православної Церков. Папа уважає поділ поміж Східною і Західною Европою за штучний, тому що всі мешканці Европи плекають на свій спосіб „християнську культуру" та на його думку при сильному проводі Католицької Церкви можна цей поділ затерти.

Цілий тон пастирського листа є однак куди спокійніший, як були інші подібні листи Папи Івана Павла II в минулому. Він тепер закликає лише до молитви і не полемізує з комуністичним світом, як це було досі.

Аналітики енцикліки додумуються, що причиною такого спокійного тону енцикліки є складне відношення Ватикану до урядів у Східній Европі. Відомим є, що чехо-словацький комуністичний уряд не погодився на приїзд Папи Івана Павла II до Праги на святкування 1,100-річчя смерти св. Кирила і Методія, але дозволив на відвідини секретаря Ватикану, кардинала Агостіна Касаролі.

Речники Ватикану оправдують стиль енцикліки, яка має 50 сторінок друку також тим, що гострий тон звичайно викликує некорисну реакцію і тому краще його не вживати. Тим теж пояснюють лише прихований натяк на комуністичні впливи у Східній Европі у ствердженні, що св. Кирило і Методій вміли встоятися проти таких форм життя, які були їм чужі.

Папа Іван Павло II, який є відомий з того, що відкидає усі нові форми католицьких практик, підкреслює також у своєму пастирському листі те, що обидва відзначувані слов'янські святі, хоча відзначилися введенням нових культурних і мовних форм, як, наприклад, письма „кирилиці", то однак завжди уміли задержати повну відданість престолові римському.

Терроризм бере початок у Москві

Вашінгтон. — Кореспондент газети „Ню Йорк Сити Трибюн" Петер Самуел опублікував статтю, в якій розповідає про секретну доповідь, підготовану для підкомітету Сенату ЗСА з питань безпеки і тероризму. Доповідь, названа „Тероризм, який організовують і спрямовують держави", написана співробітниками Джорджтавнського центру стратегічних і міжнародних досліджень 10 місяців тому, після висадження в повітря штабу американської морської піхоти в Бейруті.

В доповіді сказано, що Сирія, Лівія та Іран організовують і спрямовують тероризм у світовому маштабі, але справжнім організатором всесвітньої терористичної війни проти країн Заходу, і в першу чергу проти Ізраїля і ЗСА, є Совєтський Союз.

„Москва використовує Палестинську Визвольну Організацію як приводний пас, з допомогою якого вона крутить численні колеса всесвітнього тероризму, — сказано в доповіді. — Москва виконує ролю верховного стратегічного координатора. А тактичне керівництво здійснюють три фанатики: диктатор Ірану аятолла Хомейні, президент Сирії Гафез Асад і лівійський лідер полковник Муаммар Каддафі".

Іран надає терористам свої амбасади в різних країнах світу, там вони зберігають зброю і переховуються на випадок потреби. М. Каддафі забезпечує терористів зброєю і грішми. Г. Асад, у віданні якого знаходяться десятки терористичних баз і таборів на Близькому Сході, бере участь в розробленні конкретних плянів терористичних акцій.

Головний центр підготовки мусулманських терористів знаходиться в іранському місті Кум, де проходять підготову до „священної війни" проти Ізраїля і Америки 2,000 фанатиків з 20 мусулманських країн.

У 20 лівійських таборах для підготови терористів уже пройшли вишкіл біля 7,000 вбивць з багатьох країн світу.

Автори доповіді нагадують, що міжнародний терористичний рух почався у 1976 році, після спеціяльної наради в Москві на високому рівні, де було прийнято рішення про розгортання терористичної війни проти Заходу.

Велика група української молоді відлетіла до Европи

Ню Йорк. — Велика група, біля 40 студенток і студентів, під проводом проф. д-ра Петра Гоя, відлетіла в четвер, 4-го липня ц.р. на довший побут до Західньої Европи, щоб там у програмі „Стежками батьків по Европі" відвідати деякі европейські країни, особливо ті у яких залишилася частина українських поселенців та взяти участь у високошкільних курсах Українського Вільного Університету в Мюнхені, центрі української незалежної науки на европейському континенті.

Більшість з цих студентів вперше матимуть змогу провести літо зі своїми ровесниками з різних країн українського поселення. Під час літа в УВУ переважно викладають 30-40 професорів із багатьох галузей знан

(Закінчення на стор. 3)

Українські кредитівки та щадничі банки піддержують Гарвардський проєкт

Ню Йорк, (ІЯХ). — Тут в будинку НТШ, в суботу, 29-го червня ц.р., відбулися чергові наради Комітету Тисячоліття Хрищення Руси-України — Гарвардський Проєкт — під патронатом СКВУ. З великою приємністю було прийняте до уваги ствердження, що українські кредитівки та щадничі банки на терені ЗСА виявили велике зрозуміння для ідеї Гарвардського Проєкту та жертвували досі біля 90,000 долярів, причому деякі із них, хоч досі не визначили сум своїх пожертв, але ні одна із Кредитівок чи щадничих банків не відмовили своєї пожертви. Цей факт є дуже важливий, і з їхньою допомогою цей „Божим Провидінням надхнений проєкт", як сказав Митрополит Степан Сулик, одного дня стане дійсністю. Теж приємно був прийнятий факт, що Нюаркський Відділ Комітету уже зібрав на свої збіркові листи понад 20,000 долярів. Наша громада розуміє вагу цього епохального діла і при доброму ентузіязмові його організаторів число жертводавців буде збільшуватися.

Три перші з 40-ка томів досекулярної творчости вже готові і здані до друку, значить діло посувається вперед.

Виготовлення відповідних летючок та листів про цей проєкт і розіслання їх до нашого громадянства, а в першу чергу до різних жертводавців на Український Інститут при Гарвардському Університеті, було черговим рішенням наради. Поширення мережі нових відділів Комітету на теренах ЗСА і Канади є дальшим кроком діяльности Комітету. Присутні прийняли з радістю інформацію про те, що в Дітройті 27-го червня 1985 року створено новий відділ Комітету, який відразу приступає до праці. Зрештою про деталі зборів і плянів його праці буде виготовлено окреме звідомлення.

Комітет радіє, що наші громади приготовляються до відзначення Тисячоліття Хрищення Руси-України в різних формах. Гарвардський Проєкт є теж одним із тих відзначувань.

ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА ВІДЗНАЧИЛИ В ЦІЛОМУ СВІТІ

Вашінгтон. — В цілих ЗСА, як також в усіх країнах де є американські амбасади, особливо урочисто відзначили в дні 4-го липня 209-ту річницю незалежности.

В поодиноких амбасадах відбулися з того приводу прийняття. В амбасаді ЗСА у Мадриді це дало нагоду до коментарів з приводу весliких змін у еспанському уряді, в Сирії участь сирійських членів уряду була свого роду доказом кращих дипломатичних стосунків поміж тими двома державами, які витворилися після ролі сирійського президента Гафеза ель-Ассада у звільненні американських закладників в Ливані.

В СССР, американський амбасадор Артур А. Гартман дістав тим разом дозвіл промовляти до совєтського народу по телевізії, що минулого року йому не вдалося, бо совєтська влада відмовила йому того привілею під претекстом, що його промова виглядає, як передвиборча кампанія для президента Р. Регена.

Тим разом текст був дуже спокійний і амбасадор не порушив в ньому ніякої драстичної політичної теми як, наприклад, війни в Афганістані, або подій в Польщі. Він говорив радше про великий поступ технолоґії доступний для кожного горожанина ЗСА, зокрема в ділянці компютерів, що є тепер майже в кожному приватному домі і тим кожний має безпосередній доступ до усіх інформацій.

На цю тему амбасадор міг свобідно говорити, тому, що уряд в СССР признає одверто, що у ділянці компютерів стоїть куди гірше, як ЗСА, Японія чи Европа. Промова амбасадора, яка була приготована і цензурована раніше, була виголошена при кінці щоденних новинок в четвер, 4-го липня ц.р., і її відразу перекладали на російську мову. Тому що промова була виготовлена завчасу в ній не було ще ніякої згадки про пляновану зустріч поміж президентом Р. Регеном і Михайлом Горбачовим, яка має відбутися у місяці листопаді цього року.

НА СОЮЗІВЦІ

ТЕНІСОВИЙ ТАБІР ПРОЙШОВ З РЕКОРДОВИМ ЧИСЛОМ УЧАСНИКІВ

Учасники тенісового табору 1985 — дівчата.

Учасники тенісового табору 1985 — хлопці.

Союзівка. — Як і в минулих 16 роках, так і того року, першими гостями цієї привітної оселі УНСоюзу були юні тенісисти, які в числі 83 становили найбільший тенісовий табір від часів їх започаткування в 1969 році.

Табір почався в неділю, 23-го червня, і тривав до середи — 3-го липня та закінчився турнірами в чотирьох із шістьох груп і роздачами нагород. Табір складався з майже однакового числа хлопців і дівчат — 37 і 46 у віці від 12 до 18 років. Приїхали вони з 18-ох стейтів — від Каліфорнії до Ню Йорку, а два брати, Григорій і Олександер Були, вже другий рік підряд, з Арґентини.

Програма табору включала руханку і біги, групові тенісові лекції три рази на день, плавання, теоретичні лекції тощо. Для розваги провід табору влаштовував вечірки, забави тощо. Багато учасників і учасниць табору приїхали відносно добре приготовані, бо змагались весною у своїх шкільних дружинах. Деякі з них приготовляються до турнірів на Союзівці, перший з яких відбудеться в суботу і неділю, 6-7-го липня ц.р.

У вівторок, 2-го липня, у вечірніх годинах відбувся бенкет з роздачею нагород і таборовиками приготована мистецько-розвагова програма.

Табором провадили його ініціятори Юрій Савчак і Зенон Снилик, старшими асистентами були Адріян Кутко, Василь Манько, Таня і Ліда Савчак, а молодшим асистентом були Евген Олинець і Ксеня Кизик.

Всі учасники табору отримали тенісові виряди, що їх уфундували д-р Зенон і Надя Матківські.

В СВІТІ

ДВА ЧЕСЬКІ СПОРТОВЦІ брати Павел і Петер Клімеси, які перебувають тепер в Англії, звернулися з проханням продовжити їх перебування в країні. Офіційні особи Англії повідомляють, що ще невідомо, чи мають вони намір звернутися з проханням про надання їм політичного притулку. В минулому подібні прохання зі сторони представників східньоевропейських країн означали їх бажання залишитися на Заході.

У ПОЛЬЩІ ВІДБУВАЮТЬСЯ протести проти підвищення цін на м'ясо. 90 відсотків робітників Ґданьского порту взяли участь в індивідуальних страйках протесту. Робітники виявили своє незадоволення, припинивши працю, але залишалися на місці, а багато з них взагалі залишили місце праці. Лех Валенса сказав, що він „дуже задоволений реакцією робітників".

В СТОЛИЦІ ЄГИПТУ відкрилася виставка сучасних рисунків на папірусі. Багато віків залишалася нерозгаданою таємниця виготовлення цього матеріялу. Лише в наші дні вдалося розгадати таємницю древніх майстрів, що перетворювали тонкі стебла тростини в листи, які 4 тисячоліття тому служили жителям долини Нілю папером.

У ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ почалося будівництво найбільшого в історії світової фльоти трансатлантійського гіганта, який зможе взяти на поклад понад 5,000 пасажирів і 1,800 осіб залоги. Корабель уже має назву — „Фенікс".

В АМЕРИЦІ

ГРУПА БАГАТИХ фінансистів робить заходи щоб купити пресове агентство „Юнайтед Пресс Інтернешенел" і пропонують як ціну купна між 13.5 до 17.5 мільйонів долярів в готівці. Агентство має останньо фінансові трудноші вдержатися і тому є сподівання, що той, хто поставить найвищу ціну, внедовзі зможе купити агентство.

ПРОВІДНИКА Т.ЗВ. „ОБ'ЄДНАНОЇ церкви" Сан Мюнг Муна звільнили в четвер, 4-го липня ц.р. із в'язниці в Денбурі, де він сидів від липня 1984 року засуджений на 18 місяців тюрми за не зголошення для податкових цілей свого приходу. До закінчення присуду залишилося ще 45 днів і цей час, він має перевести у „переходовому домі".

УРЯД ЗСА ВІДКИНУВ пропозицію ФБІ дати додаткових 11 мільйонів долярів на поборювання тероризму. Тому противляться тепер деякі представники Сенату, зокрема сенатор Лойд Бенсен, який вважає, що коли терористичні акції зростають, не слід відкидати пропозиції на піднесення фондів для їх поборювання.

БІЛЯ ЛОС АНДЖЕЛЕСУ вибух великий вогонь в якому згоріло 47 домів і 50 є пошкоджених та принайменше загинуло дві особи. Вогонь, який розгорнувся в одній із найкращих підміських секцій, був виїмково сильний з приводу посухи, яка там панує. Як ствердили поліційні власті та вогнева сторожа, вогонь вибух в наслідок підпалу.

АНДЕЯ АРТУКОВІЧА, югослав'янина, який перебуває в каліфорнійській тюрмі під закидом воєнного злочинства, мають перевести ближче до його родини в очікуванні рішення суду чи можна його випустити за кавцією. А.Артуковіч має 85 років і судові власті вважають, що він вже за старий, щоб в тюрмі чекати на вислід усіх відкликів, якими хочуть його оборонити перед виданням Югославії.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Нарешті на волі!

Неділя, 30-го червня 1985 року, застала велику кількість американських громадян перед телевізійними та радіовими апаратами в очікуванні все нових вісток з Ливану і Сирії, і нарешті принесла усім радісне переживання — вістку про визволення закладників американського літака TWA, які після 17-ти нервозних днів дісталися до столиці Сирії, Дамаску, а з тим на волю.

Коли після довгих годин вичікування можна було побачити передавану по телевізії першу пресову конференцію закладників, зворушенню та радості не було кінця.

Але кожний кмітливий спостерігач мусів завважити у цій першій конфронтації з вільними журналістами, а з тим з вільним світом, що 39 американських закладників, не дивлячись на їх добрий зовнішній вигляд, мусіли перейти той психічний процес, який психіятри називають „Стокгольм синдром" та який в останніх днях обширно пояснюють американські знавці психічних переживань.

Кожному неупредженому обсерваторові впадало у вічі завтоматизування рухів та висловів цих закладників, які мали нагоду відповідати на питання журналістів, або самі висловлюватися. Їхній речник Елин Конвелл на протязі пресової конференції говорив про те, які вдячні закладники представникам Сирії, преси та усім, що ними клопоталися, і як добре відносилися до них їхні сторожі-шіїти, до яких мовляв, багато із закладників має „глибоку симпанію" і почуття дружби. Саме ці вияви симпатії поміж захопленими та їхніми сторожами окреслюють психічним станом „Стокгольм синдром", і вони мають бути характеристичні для психічного стану, який витворюється в часі ув'язнення у невідомому місці. Закладники тримали в руках китиці червоних квітів, що їм дали на прощання шіїти, і якось дивно та моторошно ставало від того образу. Але був ще інший момент цього першого привітання на волі, що викликав у нас, українських глядачів, моторошне порівняння. Після кожної подяки, що її висловлював „провідник" закладників Е. Конвелл,усі вони, в числі 38, разом із своїм речником слухняно плескали в долоні. Як дуже ця картина пригадувала так добре знані картині зі „свобідного" життя в Совєтському Союзі та інших прокомуністичних державах.

Чи справді 17 днів непевности і неволі могли так змінити тих свободолюбних американських горожан, що не звикли, щоб їм накидували бажання чи думку? Що вплинуло так сильно на них — страх, „виполоскання мозків" чи дійсно переконання? І чому ні один із звільнених не висловив подяки американському Урядові та його президетнові Роналдові Реґенові за усі зусилля для їхнього звільнення? Навпаки, ті, які висловлювали свою думку на цій першій пресконференції, говорили про те, що тепер краще розуміють стремління шіїтів і що вчинки терористів є спрямовані не проти американського населення, але проти його уряду.

Вже два дні пізніше ті самі закладники, перебувши 24 години на повній свободі, трохи інакше представляли час, проведений в ув'язненні та тих, що їх ув'язнили. Тепер, як виглядає, „Стокгольм синдром" минає, і ми чуємо і читаємо справжній опис подій тих 17 днів у житті випадкових політичних в'язнів. В інакшому випадкові нам, українцям, які добре знають силу комуністичної руки, могло б бути справді моторошно від думки про м'якість і брак психічної витривалости у пересічного американця та наслідків, які вони можуть у майбутньому приносити

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — Редакція. /

М.С.

ЧИ ВВОДЯТЬ ЗНОВУ ЦЕНЗУРУ В РАДІО „СВОБОДА"?

Ми вже не раз писали про проблеми українських пересилань в радіо „Свобода" та про ті труднощі, що там постають у наслідок різних внутрішніх і зовнішніх інтриґ, які мають на меті повернути старі порядки, обмежити свободу вислову редакцій, зокрема щодо різних національних українських проблем, в тому й боротьби українського народу за самостійність,передусім під час Другої світової війни. Як довідуємося, заходи накладання „намордника" — цензури, з боку деяких керівників радіо „Свобода" в тому і з боку заступника директора Васлєва який прийшов на місце Бейлі, невідомо з чиєї ініціятиви знову почалися.

Редакціям, в тому й українській, ставлять вимоги, щоб деякі скрипти, поки вони підуть в повітря „добровільно" узгіднювати з начальством, щоб вони були перекладені англійською мовою і дістали дозвіл від начальства. Це, наприклад, торкається скрипту про відзначення 30-го червня 1941 року у Львові.

Нам цікаво знати, чи директор радіовисилень „Вільна Европа" і „Свобода" Вілліям Баклі дав свою згоду на заведення нової цензури в радіо „Свобода", і якщо це так, то як це можна погодити з його заявою, що він її виголосив, ставши директором радіовисилень. В тій заяві говориться про новий вільний стиль праці радіовисилень, про вільну інформацію поневолених в СССР і в сателітних країнах народів, і вона вважалася новими напрямними. Можна сказати, що справді в перших місяцях праці реорганізованих відділів окремих національних радіослужб, без цензорів, значно поліпшилася якість інформацій в радіо „Свободі".

Згодом, проте, з різних сторін почалися напади на цей новий стиль праці радіовисилень. Окремі радіослужби почали обвинувачувати в антисемітизмі, в націоналізмі, і хто ще зна в яких „гріхах". Не треба й доказувати, що всі ці закиди були безпідставні і навдивовижу великою мірою гармонізували з до нечуваних меж посиленою совєтською кампанією проти радіо „Свобода". Саме Москву почали найбільше турбувати ті зміни, що зайшли в радіовисильні, й позитивна реакція на новий стиль пересилань в СССР.

Можна сказати, що Москва у великій мірі може бути задоволена з діяльности деяких керівників радіо „Свобода". За різними підшептами вони намагаються обмежити свободу вислову радіослужб, накидають їм свої несенітні інструкції, вирішують, що для них корисне, а що ні, хоч в більшості не орієнтуються в проблемах тих чи інших народів СССР. Відомо, наприклад, що в СССР проходить від десятків років скажена кампанія проти „українських буржуазних націоналістів", проти українського національно-визвольного руху — ОУН і УПА, що їх совєтська пропаганда обвинувачує в різних злочинах. Така ж совєтська кампанія ведеться і проти української еміграції, її політичних середовищ, з метою також і їм приписати всякі злочини під час Другої світової війни. За їхніми підшептами подібну протиукраїнську кампанію повели й деякі кола на Заході.

Здавалося б, що це не може мати впливу на українські радіопересилання „Свободи". Навпаки, така кампанія, організована Москвою, мусіла б бути лише доказом, що новий курс, взятий в радіо „Свобода", правильний і що його слід за всяку ціну продовжувати. На превеликий жаль, так воно не є. Чимало різних людей із бюрократичного апарату радіо „Свобода", самі не маючи вироблених понять про надто для них скомпліковані проблеми СССР, і зокрема про національну проблематику, піддаються підшептам різних темних сил і мимохіть, думаємо, що несвідомо, часто діють по лінії, що йде врозріз з сучасною американською політикою супроти СССР, врозріз з заявами президента Роналда Реґена та інших чільних американських політиків.

У зв'язку з цим, у радіо „Свобода" доходить до таких дивовиж, що в той час, як президент Реґен говорить про самостійність поневолених СССР народів, про необхідність активної допомоги для них, панове бюрократи з радіо „Свобода" „радять" не говорити про самостійність, „радять" не вживати таких слів як російський імперіялізм, бо це ніби ображає росіян. Останньо дійшло вже до таких абсурдів, що ці панове, на радість Москви, „радять" не говорити в надто гострих формах про совєтську окупацію Афганістану, „об'єктивніше" слідкувати за вибором вісток з Афганістану, й „провірювати" їх. В зв'язку з цим усім виринає слушне питання — в чию користь усе це діється?

Варто також підкреслити, що невідомо з чиєї вини, може, також під тиском начальства, чи пак за його „порадами", щоб не говорити про російський імперіялізм, в українських радіопересиланнях дотепер не пішов ні один із наймаркантніших самвидавних українських документів останнього часу. В 9-му випуску „Хроніки Католицької Церкви в Україні" появилося

(Закінчення на стор. 3)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про війну з невинним населенням

У травні цього року весь західній світ відзначав на різні лади 40-річчя закінчення Другої світової війни. При тому підкреслювано з притиском, що цей відтинок часу, який проминув від її закінчення, є одним з найдовших,що пройшов у міжнародному мирі.

Чи справді, однак, ми живемо сорок років без війни? Таж раз-у-раз спалахують вогні збройних конфлік тів у різних частинах світу і тільки страх перед загальною світовою війною та використовуванням в ній нуклеарної зброї загашує ці вогники, що можуть викликати пожежу.

Але це не досить, бо, реєструючи тільки щоденні події, особливо в останньому часі, нам здається, що ми знову є таки у воєнному стані і то у цілому західньому світі. Тільки ця війна має інакший характер. Тут не стоять одна проти одної дві армії, дві сили, що воюють. Немає поля бою та лінії окопів, немає дул гарматів, спрямованих на військові об'єкти, і немає літаків, що скидають бомби на важливі воєнні скупчення. Є лише скриті, замасковані або зовсім невідомі тайні „воїни" і віддане на їхню ласку чи неласку безборонне населення.

Потайки підкладені бомби, постріли з укриття,спрямовані проти припадкових, невинних людей різних національностей та різних походжень, викликають страх, знищення і десятки, а то й сотні жертв у людях.

Так, в Другій світовій війні та в інших війнах завжди гинуло багато невинних людей, але ці люди принайменше сподівалися того найгіршого, знали ворога і що їм може загрожувати.

Сьогодні у мирному світі ви не знаєте, де ворог, чого він хоче та коли зустріне вас зовсім несподівана смерть лише тому, що терористичний акт застав вас у саме тому, а не іншому місці. Так загинули щойно пасажири індійського літака над Атлантійським океаном, так загинули японські робітники на летовищі, так померли або були поранені бомбою европейські пасажири в почекальні летовищ у Франкфурті, Римі та Мадриді.

Нікому не відомо, що принесе завтрашній день та які несподіванки приготував для нас усіх міжнародний тероризм. Як воно сталося, що він прибрав такі широкі розміри і що немає сили його опанувати, не дуже точно відомо, хоч аналізують цей стан політики та знавці такої боротьби. Причини усіх цих подій є різні. Хоч звичайно вони спрямовані проти державних устроїв чи провідників урядів, ті, що гинуть, часто не мають найменшого зв'язку з причиною атаки на них. Аналітики терору у світі переконують, що часто один політичний акт терору викликує ряд інших, до яких беруться психічно хворі люди.

Все це, однак, усі пояснення і усі виправдання, чому тепер дійшло до такого стану у західньому світі, не зміняє факту, що йде затяжна війна терористичних груп проти невинного населення.

І, думаючи про цю несамовиту „війну", хочеться повернути стрілку годинника життя до часів романтичних, але чесних лицарів, які відверто і по-геройськи йшли на противника із шаблею в руках.

О-КА

Юрій Р. Рибак

ПРО РЕКЛЯМНІ ТАБЛИЦІ

Така вже доля покупця, що його хочуть ловити на кожному кроці, бо продуцент чи пак продавець товару стараються за всяку ціну прихвалити свій крам. Цей же продавець однак заспокоюється, коли знає, що його товар став бодай відомим, бо може припускати, що в хвилині закупівлі вибір впаде на нього. І якраз одна з метод, що освідомлює покупця і переконує його про доцільність даної закупівлі — це ділянка реклями. Ця реклама так на кожному кроці„переслідує" покупця, що він навіть у себе вдома не може спокійно „віддихати", коли користується комерційною телевізією для інформації і розваги.

У цій цікавій ділянці комерції, якою є реклама, є багато різних окремих груп, що працюють по-своєму і, використовуючи свої ідеї, стараються вив'язатись із свого завдання. Одна із цих груп, при допомозі реклямних таблиць (Bill boards) здобуває щораз більше признання, бо великі фірми пізнали вартість цих реклям і готові платити. Існування реклямних таблиць оправдує себе і тим, що приміщені під відкритим небом, біля доріг, звертають на себе увагу автомобілістів і пасажирів, які у тому саме часі є далеко від свого сталого місця замешкання.

Розвій технології, а вслід за цим і пристосування різного роду світляних та механічних ефектів оживлює реклямну таблицю, зацікавлює, нас, поминаючи дійсність, що часами, вона своїми великими розмірами дорівнює величині тенісової площі. Роз'язувати завдання реклямної таблиці при дорозі не так легко. Вважають, що вона є отією особливою формою мистецтва, де треба об'єднати образ із коротким написом. У практиці виявилося, що найкращі реклями у передових журналах не можна перенести дослівно на таблицю. Причина в тому, що автомобіліст має лише шість до вісім секунд часу, щоб сприймити зміст оголошення. Тому і архітекти цього роду реклям пропонують, щоб писаний текст не переходив більш ніж сім слів.

У 1984 році на реклямній таблиці у ЗСА видано майже один відсоток загальної реклямної суми, що виносила 87 більйонів долярів, при чому реклямні таблиці пропорційно затримали свою стабільність останніх років.

Реклямні оголошення на телевізії робили велику конкуренцію табличним реклямам під відкритим небом. Але часи зміняються, число глядачів телевізії меншає, а час заплати за рекляму дорожіє так, що примушує спонзорів до більш обережного плянування. Зважмо лише, що саме тільки приготування кількасекундового фільму йде у десятки тисяч долярів; а де кошти самого насвітлювання?

Згідно зі статистичними даними у реклямі на вільному повітрі, засоби масової інформації враз із радіовими і телевізійними станціями дуже пожвавили свою активність і сьогодні є на п'ятому місці по тютюнових виробах, алькогольних напитках, автомобілях і харчах.

Як у інших ділянках, так і у реклямі клієнти не бажають марно витрачувати гроші і наполягають на ефективне і продуктивне зужиття реклямових грошей. І якраз реклямові таблиці є відносно дешевими у порівнянні з іншими реклямовими засобами. Все ж таки є застереження, мовляв, не всі, що попри них переїжджають чи переходять, на них дивляться. Але це саме можна б спитати чи всі, що купують часописи і журнали читають їх у цілості, або скільки разів під час комерційної частини на телевізії глядачі займаються чимось іншим?

На марґінесі додамо, що деяка реклама на таблицях є теж корисною інформацією для автомобілістів, коли подає приміщення, харчування і напрямні подорожі. Між тими автомобілістами є теж жінки, їх бо нині працює більше , а менше, як це було давніше, перебуває дома.

Пишуть, що при головних дорогах є коло півмільйона реклямових таблиць. У 1965 році впроваджено в життя закон (highway beautification act), де на кожних 10 миль дороги дозволяється 14 таблиць в обмеженому розмірі. Як це сталось, що придорожнє реклямування мусів реґулювати аж закон? Річ проста. Не всі громадяни ЗСА погоджуються з цим, що „добре є для бизнесу--є добре і для громадян". Є люди, які бажають, щоб дороги мали естетичний вигляд, і щоб залишити природне довкілля в його первісному стані, а не знаходитись в джунґлі таблиць, де у деяких місцях, їх так багато, що годі відрізнити „котра є котра". Але їхні досягнення не завжди є увінчанням бажання. Бизнес теж старається впливати на законодавство і у 1978 році вийшов додатковий закон, у якому стейтові і федеральні уряди мусять звертати кошти примусового усунення таблиць з-перед ... 1965 року. Досі платники податків заплатили за це майже чвертьбільйона долярів, що є лиш однією п'ятою суми для усунення усіх старих таблиць!

Кожний закон має свою інтерпретацію і часто від цього залежить його сила. У ділянці реклямних таблиць маємо клясичний приклад на це як закон, що має за завдання впорядкування даної індустрії, можна нагинати до її волі... З другого боку, якщо б громадяни не мали змоги боронити своїх прав законом, то чи можна б говорити про демократичність країни в якій живемо?

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Ще про виступ хору „Думка" в Моцартеум

Під таким наголовком прочитав я статтю у „Свободі" з 26-го червня ц.р. Це гарно, що він там виступить, але не можна твердити, що він буде першим „амбасадором" нашого хорового мистецтва в цій славній на цілий світ залі.

В 1945 році сл.п. Льоньо Крушельницький і я заснували чоловічий професійний хор шіснадцятку під назвою „Муза — козачий хор" в горішній Австрії. Внесли ми прохання до музичної юнії Австрії про прийняття хору до юнії. Вона назначила нам день для нашого першого концерту в концертовій залі Лінцу, після якого музична юнія мала вирішити, чи нас приймають, чи ні. Ми були певні, що нас приймуть, і так дійсно воно сталося. Це давало нам право влаштовувати концерти в будь-якому місті без дозволу мейора міста. Наші адміністратори замовляли залю, задатковували її, давали наші афіші до розліплювання і замовляли готель для приміщення хору. І так ми концертуючи по різних містах, зіспівалися гарно й здобули собі розголос найкращого хору в Австрії. Причинився до того багато один австрійський рецензент, який попросту залюбився в нашому хорові, їздив за нами й писав гарні рецензії.

В 1947 році відбувся в Бад Ішлю, літній резиденції колишнього австрійського цісаря, музичний фестиваль всієї Австрії, на який запрошено і наш хор. Нам призначили тільки дві точки на тому концерті. Першою точкою була пантоміма „Вечір на Україні", укладу наших пань — Ліди Крушельницької, Іванни Прийма і Роми Приймівної. Ця точка були прийнята оплесками. На другу точ-

(Закінчення на стор. 3)

Манолій Лупул

УКРАЇНЦІ В СТЕПОВИХ ПРОВІНЦІЯХ КАНАДИ І ЇХНІ ПРОБЛЕМИ

III

Не треба бути ясновидцем, щоб предсказати, що ще довго перед початком XXI століття центральна організація української спільноти в степових провінціях, Комітет українців Канади, втратить всяке значення, якщо не нав'яжеться гармонійна співпраця між ним та провідниками головних секторів громади — мистецтва, освіти, архівів та музеїв, засобів спілкування, суспільної служби, фінансових установ та фундацій, молоді та розваги. Найбільша слабість нинішньої громади полягає в тому, що політична праця відділена від культурної. Їх треба поєднати через Комітет розвитку української суспільности, або якусь подібну установу, щоб запевнити відповідні фонди на ту роботу, яка на те найбільше заслуговує. Уся можлива єдність, координація та добра воля нам не допоможуть без потрібної підбудови, яка виконуватиме чи пильнуватиме рішення занятих добровільців, з яких складається організація організацій чи її численні комітети.

У кожній степовій провінції найпекучіше треба кількох культурних працівників-активізаторів у терені. Неважно, як їх назвемо. Та перед ними незвичайно відповідальна праця, а саме: організування англо-українських двокультурних кляс у публічних та сепаратних школах для виховання тримовних осіб, що володіють англійською, українською і французькою мовами. Не можна подумати про щось важливе, якщо політика „багатокультурности в двомовних рамках" має мати будь-який зміст. Нема нічого важливішого, якщо українська спільнота в степових провінціях має продовжувати своє існування.

На наше щастя, у кожній провінції маємо модель, який побудували франкоканадці після 1970-их років в організації Федерація франкофонів поза Квебеком, що має свою централю в Оттаві. На її чолі стоять професіоналісти (що в більшості працюють на повний час), що мають кваліфікації громадських працівників, учителів, суспільних працівників, спеціялістів від громадських зв'язків та комерційних адміністраторів. Розвиваються зв'язки між франкомовною та українською громадами, зокрема в степових провінціях, після жахливої й прикрої мовної кризи, що наступила в Манітобі літом і осінню 1983 року. Франкофони розуміють подібність наших інтересів, наші особливі обставини, на них ми зробили сильне враження нашою завзятістю, з якою українська мова вивчається, як мова культури, а французька як друга мова спілкування від ІУ кл. Франкофони також зазнали пологові болі розвитку спільноти і можуть добре зрозуміти, які питання хвилюють учасників цих конференцій. Ніколи не було легко допомагати спільноті формулювати свої бажання чи інтереси ефективніше. Але тому, що провінційні бюра франкофонів у руках відданих професіоналістів, франкофони утримують зв'язок із своїми громадами і можуть висловити свої домагання. Правда, завдяки Квебекові, офіційне положення франкофонів на заході куди інакше, як українців. Але вони не менш загрожені, як ми. Їхні турботи над культурою, мовою та освітою тотожні з нашими, бо франкофони, як і українці, зазнають постійну асиміляцію, і навіть у франкомовних домах існує загроза втрати мови. Перепис населеня 1981 року виявив, що на преріях 7,550 франкоканадців перестали вживати французьку мову в домах: єдина різниця була в тому, що число українців, що перестали вживати свою мову, було в п'ять разів більше (35 на 110 осіб).

Отже, коли франкоканадці також стоять перед загрозою, не зважаючи на клопотання й зацікавлення федерального уряду, настала пора, щоб Комітет Українців Канади, по можності на спілку з франкоканадцями (та іншими зацікавленими культурними групами), вимагав від міністрів культури урядів степових провінцій та федерального міністра багатокультурности, щоб вони розвинули сильні програми розвитку спільот чи груп. Провінційні та федеральні уряди вже давно повинні були виділити постійні фонди на етнокультурну працю . Етнокультурним організаціям належаться такі фонди. Вони працювали, не зважаючи на великі перешкоди. До недавнього впровадження політики багатокультурности на такі товариства загалом дивилися як на маловажні, дивацькі, майже неканадські організації на периферії канадського суспільства. Але пам'ятайте,будь ласка, що саме в мурах тих організацій при дуже скромних засобах, виховувалися ті двокультурні особи, що розпочали багатокультурний рух.

Нині, як усі знаємо, Канада високо оцінює багатокультурність, нашу спільну культурну багатокультурність. Це велика перевага; ми всі погоджуємося щодо того. Ми всі вислухали похвали й лестощі, якими нас наділяли за збереження й утримування нашої культурної спадщини і ми напевно реваншувалися. Ми бачили, під час останніх федеральних виборів, як усі три політичні партії ефективно використовували похвалу й лестощі. Багатокультурну дійсність Канади добре показано під час недавніх відвідин Папи й королеви Єлисавети. Але чи люди справді думають що показувана, наприклад, українська культура просто сталася, що вона росте, неначе на деревах, і її можна зірвати, коли треба? Якщо багатокультурність справді така інтегральна частина канадської тотожности, як це багато хто каже, то чи не пора, щоб організаційна й культурна основа, в якій приміщується, розвивається й плекається ця культурна спадщина, утримувалася чимось більшим, як гарними словами, приватними фондами та працею добровільців? Протягом останніх десяти років українці в степових провінціях, при урядовій допомозі, старалися поставити певні етнокультурні діяльності на освіченій, фаховій основі, і нині бачимо наслідки в українських двокультурних і дво-тримовних клясах, Українському Музеї Канади, Селі спадщини української культури та Канадському інституті українських студій. Тепер треба зробити черговий крок і придивитися, як добре самі організації працюють та як допомогти добровільцям працювати ще краще при урядовій допомозі.

Власті, що зроблять цей важливий наступний крок, матимуть поважні користі. Наприклад, міністри урядів та їхні урядовці зможуть зрозуміти, що подання за фондами будуть справді на громадські потреби, які намічено

(Закінчення на стор. 3)

ФІЛІППІНСЬКЕ ПРЕСОВЕ агентство повідомляє, що до ресторану з револьвером у руці зайшов мужчина, вимагав грошей, а потім, відкривши стрілянину, вбив радіооператора Едуардо Суеде та двох інших осіб. Крайовий клюб заявив, що Е. Суеде став 12-им журналістом, які загинули за минулий рік на Філіппінах.

В МІСТІ САН ФРАНСІСКО, впровадили нові правила щодо будівель у тих частинах міста, що сильно залюднені. В нових законах є дуже обмежені будівлі високих домів і тих призначених лише на бюра в найближчих 15 роках. Закон схвалено через те, що мешканці Сан Франсіска нарікають на важке життя з приводу щораз нових будов у найбільше замешкалих дільницях.

Велика...

(Закінчення зі стор. 1)

ня. Цього літа на УВУ буде 75 різних курсів і семінарів, які охоплюватимуть важливі ділянки україністики, як, наприклад, історія, мова, мистецтво, суспільні науки, право, економія, українська еміграція, активність на поселеннях, порівняльний фолкльор, а також українські народні пісні, бандура тощо.

Велике число професорів викладає в американських університетах і коледжах, а також в Канаді та багатьох інших країнах, а свій щорічний приїзд до Мюнхену, до речі за владні гроші, трактує як національний обов'язок супроти молодої генерації.

Фундація УВУ, з допомогою численних добродіїв чи стипендійних фондів, визначує кожного року певну кількість стипендій, головно для менш заможних студентів, даючи тим самим змогу багатьом молодим людям ближче запізнатися з українською наукою, культурою, надбанням і з'єднати як то кажуть, „корисне з приємним".

Крім слухання курсів в УВУ студенти відвідують різні корисні й цікаві місця в Европі, місця поховання наших національних героїв, ідуть з поклоном до наших церковних достойників в Римі й інших місцях їхнього осідку, а при тому роблять корисну роботу, як, наприклад у Дахав, колишньому гітлерівському концентраційному таборі, а тепер в Монте Касіно, де також спочивають численні українці, вояки армії Андерса, яка воювала по стороні альянтів у Другій світовій війні.

За ближчими інформаціями в цій справі треба звертатися до UFU Fondation, Inc. 203 Second Ave., New York, N. Y. 10003.

Чи вводять...

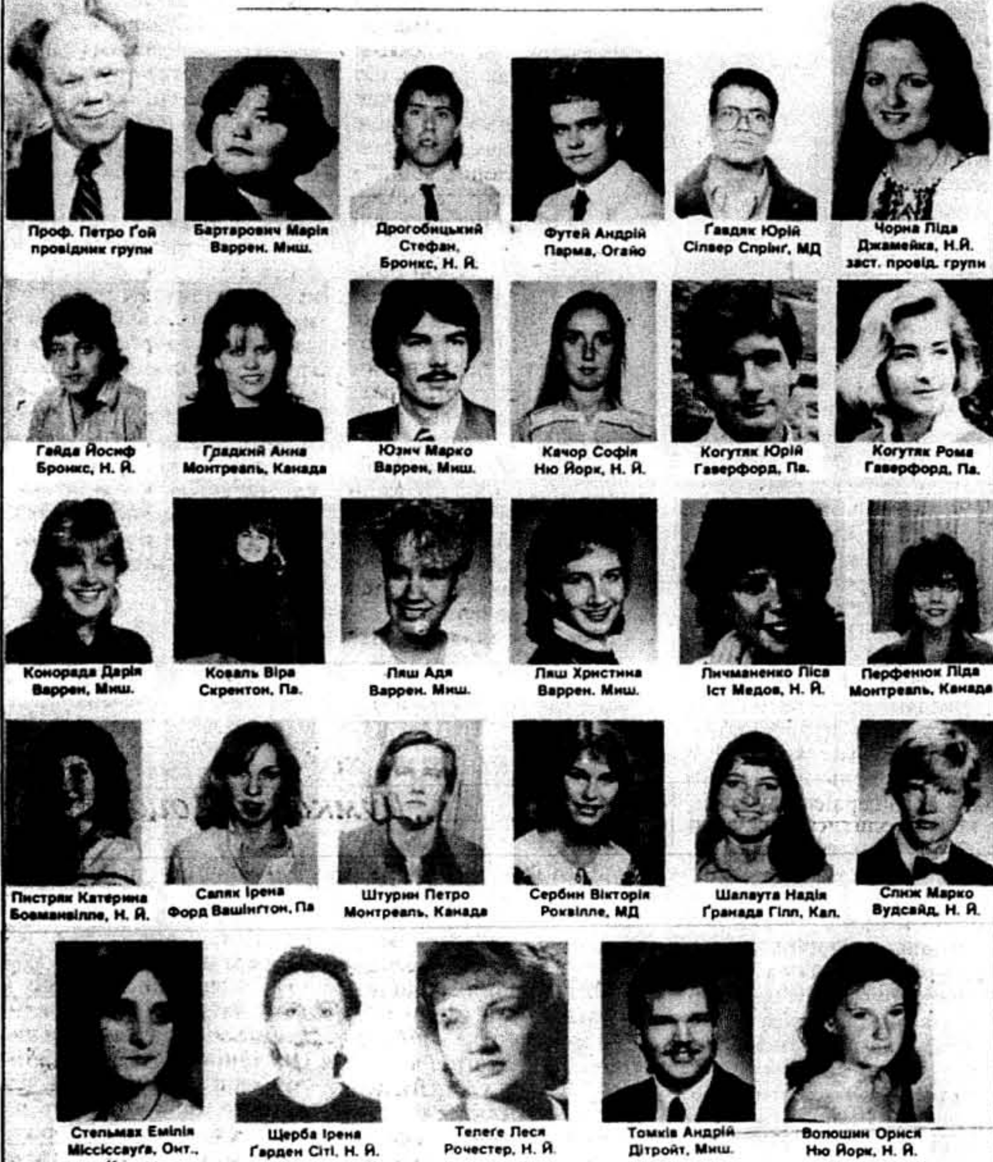
(Закінчення зі стор. 2)

знаменне порівняння „місії" захищання малих народів перед великими, що їх ставила собі колись царська Росія і тепер ставить собі большевицька Росія. В цьому документі під назвою „Шовінізм-Росія-комунізм" наведено цитати зі статті князя Трубецького в газеті „Русская мысль" з січня 1914 року, в якій йде мова про „світове визвольне завдання Росії". А потім, привівши ці цитати в самвидавній статті, кажеться: „Правда як стаття князя Трубецького подібна до догматики КПСС. Адже андроповці, черненковці (ми б тепер додали ще й горбачовців — прим. наша) кажуть те саме" І, врешті, стаття в „Хроніці" робить такий висновок: „Змінилася форма і вивіска, а принцип імперіяльної суті залишився той самий".

Документ явно утотожнює старий російський імперіялізм з новим, і може тому він, знову ж таки за „порадами" начальства радіо „Свобода", не пішов. Хоч, як нам відомо, цю самвидавну статтю „Хроніки Католицької Церкви в Україні" повністю передав польський відділ „Радіо Вільна Европа". Виходить, що українцям на нашій батьківщині треба радше слухати польських радіопересилань, ніж українських.

При кінці варто ще привести деякі думки з інтерв'ю президента Р. Реґена для радіо „Свобода", які вказують на те, що сучасний курс „намордника" в радіо „Свобода" цілком суперечить прагненням і вказівкам Президента. В своєму інтерв'ю президент Реґен підкреслив важливість об'єктивної інформації для поневолених СССР народів, зокрема за допомогою радіовисилень. Ці народи не можуть протиставитися поневоленню, не маючи доступу до правди і зв'язку зі своїми співвітчизниками за кордоном. Пересилання радіовисилень „Вільна Европа" і „Свобода", на думку президента Реґена, мають заступити вільну пресу. Обмеження свободи слова й думки, яке останньо почалося в радіо „Свобода" до абсурду зводить доступ правди до українців на нашій батьківщині, отже, перешкоджує формуванню опору тоталітаризмові, що президент Реґен уважає одним із головних завдань американської політики.

СТИПЕНДИСТИ ФУНДАЦІЇ УВУ 1985
СТЕЖКАМИ БАТЬКІВ ПО ЕВРОПІ

Проф. Петро Ґой провідник групи; Бартарович МаріяВаррен, Миш.; Дрогобицький Стефан, Бронкс, Н. Й.; Футей Андрій Парма, Огайо; Ґавдяк Юрій Сілвер Спрінг, МД; Чорна Ліда Джамейка, Н.Й. заст. провід. групи

Гайда Йосиф Бронкс, Н. Й.; Градкий Анна Монтреаль, Канада; Юзич Марко Варрен, Миш.; Качор Софія Ню Йорк, Н. Й.; Когутяк Юрій Гаверфорд, Па.; Когутяк Рома Гаверфорд, Па.

Конорада Дарія Варрен, Миш.; Коваль Віра Скрентон, Па.; Ляш Адя Варрен, Миш.; Ляш Христина Варрен, Миш.; Личманенко Ліса Іст Медов, Н. Й.; Перфенюк Ліда Монтреаль, Канада

Пистряк Катерина Бовманвілле, Н. Й.; Саляк Ірена Форд Вашінґтон, Па; Штурин Петро Монтреаль, Канада; Сербин Вікторія Роквілле, МД; Шалаута Надія Ґранада Гілл, Кал.; Слиж Марко Вудсайд, Н. Й.

Стельмах Емілія Міссіссауґа, Онт., Канада; Щерба Ірена Ґарден Сіті, Н. Й.; Телеґе Леся Рочестер, Н. Й.; Томків Андрій Дітройт, Миш.; Волошин Орися Ню Йорк, Н. Й.

ПЕДАГОГІЧНІ КУРСИ

Микитин Юрій Ню Йорк, Н. Й.; Микитин Рената Ню Йорк, Н. Й.; Плісак Петро Квінс, Н. Й.; Прятка Юрій Ню Йорк, Н. Й.; Вітюк Віра Асторія, Н. Й.; Христина Грицин Квінс, Н. Й.

ПОРІВНАЛЬНИЙ ФОЛКЛЬОР; УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ПІСНІ І БАНДУРА

Антонович Мирослава Голяндія; Пачеха Стефан Франція; Білот Надія Франція; Коваль Катерина Франція; Іван Каліновський Німеччина; Несмачний Андрій Німеччина

Пачеха Оксана Франція; Юрій Романець Німеччина; Стадниченко Тамара Німеччина; Ящура Аскольд Франція; о. П. Аббе, Франкоіс Скріве, Франція українська мова; Проф. Віктор Китастий Каліфорнія

Ню Йорк, Н. Й. (П. Ґой) — **Цього літа**, як і в минулих роках, **заходом Фундації УВУ** в Америці, та завдяки слідуючих ПОСТІЙНИХ СТИПЕНДІЙНИХ ФОНДІВ (ПСФ): **Миколи і Марії Бойчук; св.п. Інж. Богдана і Евгенії Онуферків, св. п. д-ра Стефана Гика; Федіра і св. п. Анни Олійник; Юліяна і Стефанії Монастирських; Якова Шеґрина; Михайла і Марії Іваськевичів; Миколи Поповича; Інж. Остапа і Ірени Захарків; Катерини Коленяк; д-ра Романа і св. п. Марії Малащук; Романа Кухти; св. п. д-ра Михайла Сосновського; Павла Німця; Олександра Яроша; проф. Таїси і св. п. д-ра Петра Богданського; УНС**, та інших, — і при щедрій допомозі української патріотичної спільноти, — **ФУНДАЦІЄЮ УВУ приділено 135 стипендій** для студентів з різних країн нашого поселення на навчальні програми літнього семестру УВУ в Мюнхені.

ПРИДІЛЕНО слідуючі стипендії: **28 стипендій** — Стежками Батьків по Европі (Курси Слов'янська культура і цивілізація, Українська еміграція. Історія України). **20 стипендій** — Порівняльний фолькльор; Українські народні пісні і бандура. **8 стипендій** — Педагогічні курси. **15 стипендій** — Літній семестер. **30 стипендій** — Українознавство. **28 стипендій** — англійська мова. **6 стипендій** — Українська мова для чужинців.

СТУДЕНТИ: більшість цих студентів **вперше у своєму молодому житті** буде мати можливість провести літо із своїми ровесниками і друзями **з різних країн українського поселення** в Українському Вільному Університеті — **центрі української незалежної науки. Від їх співжиття, взаємопізнання, здобутого знання і пізнання нашої правди, а зокрема пізнання СТЕЖОК наших великих попередників** — багато залежить **куди поведуть** ці молоді люди наші **національні стежки в майбутньому.**

ПРОФЕСОРИ: коло 40 професорів-викладачів із багатьох галузей знання й культури, в літньому семестрі УВУ цього року будуть вести **75 різних курсів і семінарів.** Виклади охоплюють важливі ділянки україністики й українського буття, як історія, мова, мистецтво, суспільні науки, право, економія, українська еміґрація, українці на поселеннях, порівняльний фолькльор; українські народні пісні і бандура, тощо.

ВЕЛИКЕ число професорів УВУ викладає в університетах Америки, Канади та европейських країн, а свій щорічний приїзд до УВУ (на власні кошти) **вважає своєрідним національним обов'язком супроти молодшої ґенерації.**

З'їзд Українська Молодь...

(Закінчення зі стор. 1)

Молодь слухає доповіді

Владика Іннокентій виголосив проповідь до молодих учасників з'їзду, а Владика Василь привітав їх. Опісля всі зайшли до гостинної залі, де була перекуска.

Після повороту автобусами до готелю, учасники мали нагоду послухати музичну групу „Гиз Овн", з тематикою християнського відродження.

В суботу вранці о. Роман Мірчук із парафії свв. Петра і Павла у Джерзі Сити, Н. Дж., виголосив проповідь про „Життя в Христі". Він заступав о. Ярослава Дипку, який через здоров'я не міг прибути на з'їзд.

Головний аспект з'їзду — 75-хвилинні сесії, т.зв. „воркшапс", почалися о годині 11-ій ранку. Члени з'їзду мали нагоду зареєструватися на три сесії. Усі доповіді були виголошені англійською мовою. Ці сесії, на яких доповідачі цікаво представляли різні теми та часто вживали допоміжні матеріяли, були записані на звукозаписувачі. Магнітофонні стрічки із сесій учасники з'їзду могли купити під час закриття з'їзду в неділю. (Кошт одної стрічки — 5 дол., понад дев'ять стрічок — по 4 дол. кожна).

Доповідачі — священики, монахині та світські люди — говорили на різні цікаві сучасні теми, які турбують сьогоднішню молодь. Було 19 тем, а між ними такі загальні: надуживання наркотиків, статеве питання, самогубство серед молоді, самітні дорослі, війна і мир, християнські подружжя, християнська тематика у сучасній музиці. Духовні теми заторкали молитву і способи молитви, суспільне Богохвалення, Українську духовну традицію, іконографію, літургійну музику, християнське свідчення: духове пов'язання зі світом, відродження у Святому Дусі та християнське покликання.

Ввечері учасники були на Вечірні у готелі, відтак приготовлялися до бенкету та забави, на якій пригравала до танців оркестра „Іскра".

У неділю, 30-го червня, ієрархи відслужили Архиєрейську Службу Божу на площі семінарії св. Василя Великого. Учасники зібралися разом ще один раз для закриття з'їзду, прочитання резолюцій та спільної фотографії.

* * *

З'їзд — Українська Молодь Христові 1985, — це третій з черги за останні три роки. Перший такий З'їзд відбувся у листопаді 1983 року за ініціятивою Братства Бориса і Гліба при церкві свв. Володимира й Ольги, в Чикаґо, щоб відзначити 50-літній ювілей З'їзду Українська Молодь Христові у Львові в 1933 році, зорганізованого Митрополитом Андреєм Шептицьким. У листопаді 1984 року відбулася конференція Українська Молодь Христові в Омозі, Небраска.

Запалені успіхом першого з'їзду в Чикаґо — 1983, молодь Стемфордської епархії взяла собі за мету зорганізувати та гостити у своїй єпархії подібну зустріч. Праця почалася ще в квітні 1984, коли створився організаційний комітет. Очолила цей комітет Христина Калюк, яка співпрацювала із 35-ма молодими людьми. Владика Василь Лостен був почесним головою, а дорадниками комітету були Сестра Доротея Міґалко, яка очолює молодечий апостолят, о. Василь Джулі, та о. Іван Терлецький — усі із Стемфорду.

Якщо були якісь недотягнення з'їзду — це хіба те, що на з'їзд приїхала виключно українська католицька молодь. І хоч з'їзд поминав Церкву у катакомбах, і провідників Української Католицької Церкви, не було однак згадки про переслідування ісповідників Віри Української Православної Церкви та баптистів в Україні сьогодні.

З огляду на це, що за три роки ми відзначуємо Тисячоліття Хрищення Руси-України, ми повинні більш застановлятися над соборністю, над плеканням духа єдности та закликати, та заохочувати наших православних й баптистських братів і сестер до співпраці.

Українці...

(Закінчення зі стор. 2)

пріоритетами на таких конференціях, як ця, яку організували добровільці при допомозі повноштатних працівників, яких оплачено з державних фондів. Це, розуміється, не виключило б виділювання окремих фондів на цей чи другий проєкт, але політичні чинники могли б періодично оцінювати потреби через такі конференції як сьогоднішня, що можуть стати мірилом найпотрібніших проєктів, можуть усунути непотрібне подвоєння, а понад усе, дозволять спільноті розвинути свою основу. Ми не бажаємо, щоб етнокультурні організації стали цілком залежними від уряду. Наше найвище стремління, це вплинути на уряд, щоб він виділив тимчасові фонди (на визначений час, наприклад, п'ять років), щоб спільнота могла скористати з підбудови. Громада, що зазнала б користи такої підбудови, напевно пізніше сама виділювала б фонди на дальше утримування тої підбудови, чи з допомогою уряду, чи без неї.

Врешті, чи на добро, чи ні, в березні 1982 року Комітет розвитку української суспільности степових провінцій розпочав рух, що завершився цими конференціями. Це процес відновлення з погляду типово української візії. Це візія зрілої, загосподареної та здисциплінованої громади, що на спілку з урядом закладає основи культурних установ та діяльности, що задовільняють потреби двокультурних та двомовних одиниць. Деякі з них уже живуть у домах для старших, а інші, куди молодші, не раз внуки цих старших громадян, записані в двокультурних і дво-тримовних клясах у провінційних публічних та католицьких школах. Керівництво цілости спочиває передусім у руках другого покоління, дітей (що тепер у розквіті життя) останньої хвилі українських імігрантів до Канади, або, відповідно до потреб, навіть у руках четвертого покоління внуків вищезгаданих пра (а навіть прапра) дідів. Наша надія, наша велика надія, що вміле керівництво попровадить культурною роботою в рамках народної програми, що вперше служитиме потребам всієї української спільноти. Щоб запевнити успіх, це керівництво потребуватиме підтримку й співпрацю і спільноти, і уряду. Але понад усе, вона вимагатиме раціоналізації, а така пропонована раціоналізація не дасться легко. Але нам треба більше раціоналізації, як і вирозуміння всіх рівнів уряду. Від цього залежить дальше існування української культурної громади в XXI столітті. За останнє покоління іміграція з України змаліла до мінімуму і немає виглядів, що справи покращають у майбутньому. В таких обставинах треба дивитися на власні сили й на допомогу уряду, що гордиться канадською багатокультурною спадщиною. Надіємося, що укладаючи пляни на наступні сто років, всюди пануватиме мудрість.

Ще про виступ...

(Закінчення зі стор. 2)

ку ми вибрали пісню „Закувала та сива зазуля" Ніщинського. Сольо в ній „По синьому морі" заспівував незрівняний соліст Семен Мойсієнко, колишній соліст хору Жарова. Він співав це сольо на півтона вище ніж написано, тому наш диригент мусів подавати тон півтоном вище. Співав він, як би сам Бог створив його голос для цієї невмирущої пісні. Тяжко описати це його сольо. „По..." тягнув він так довго, що в тому часі можна було пройти сцену кілька разів, а тоді як свиснув „синьому морі", кожному з нас приходили дрижаки по тілі. В частині „гей, як зачули турецькі султани" тенори мусіли свистати високе „ц", баси „е", заля мов завмерла, а коли скінчили її співати, публіка, вставши з місць, плескала й кричала „браво". Музична комісія під проводом найострішого в тих часах критика Моцартеум д-ра Вернера дала нам перше місце. В тому фестивалі брали участь найкращі оперні співаки Австрії, симфонічна оркестра і Хор віденських хлочиків. Д-р Вернер написав тоді, що віденські хлопчики повинні вчитися співу в українців.

Після музичного фестивалю почався похід слави нашого хору по всій Австрії під окупацією західніх альянтів. Це другий похід слави української пісні після Кошиця. У Відні в музичному місячнику призначено 16 сторінок для теми української музики, українських композиторів і нашого хору. Большевики сконфіскували цей місячник, але один австрійський рецензент роздобув один примірник і дав його Льоньові Крушельницькому (так кликали його всі його хористи).

Несподівано мали ми великий успіх в Ґрацу. Заля на 2,500 крісел, сцена велика, і страх нас охоплював, як в ній звучатиме наша шіснадцятка. Вранці прийшли ми на залю, щоб випробувати сцену, як хор буде звучати. Пані Приймова зайняла місце на середині залі й давала нам знаки, як хор звучить. По кількох годинах такої проби знайшла вона місце, де хор добре звучав. Льоньо зазначив це місце крейдою. В часі концерту, коли всі завіси спущено, хор співав повною силою, а голоси гарно звучали. Під час першої перерви прийшли до нас за сцену рецензенти, які припускали, що тому, що хор так сильно звучав, друга половина хору стояла за сценою. Під час наступної перерви рецензенти знову прийшли за сцену. Цим разом мали вони сумніви, чи баси мають дійсно такі природно низькі тони, чи може мають вони якісь вставки в роті. Тоді я попросив одного з рецензентів, щоб під акомпаньямент фортепіяно випробував голос нашого контрабаса, якого ми звали дядьом Буском. Коли його голос в контра „а" чи „ля" прозвучав повною силою, рецензент похитав головою і сказав: „щось неймовірного" і поґратулював нашому Бускові за його прекрасний бас.

Після концерту власник найбільшого ресторану в Ґрацу запросив наш ансамбль до себе на вечерю. Ми рушили за ним, а за нами пішли всі слухачі до того ресторану, що ще ніколи перед тим, — як це сказав нам власник, — не був так переповнений гістьми, як того вечора.

Про успіхи нашого хору не завадить навести ще одну подію, клясичний приклад наших успіхів.

Ми мали двох адміністраторів — інж. Гузаря, батька нашого архимандрита Гузаря, і адвоката Володимира Сенижака. Кожний з них на переміну адміністрував місячно туру 14-15 концертів так, щоб посуватися тільки в одному напрямі, чим заощаджувалися видатки тієї тури. Матеріяльно хор стояв дуже добре, і кожний з нас отримував місячну платню, що дорівнювалася платні середнього державного урядника, заплачені готелі й проїзд на співанки хору, які ми звичайно робили в готелі в місті Фиклябрук. І так на одну туру припав купелевий ресорт Цель ам Зе. Але залю на той вечір зайняла німецька фільмова зірка Маґда Шнайдер. Щоб врятувати ситуацію, наш адміністратор В. Сенижак рискнув і найняв залю на 1-шу год. по полудні. На наше превелике здивування і радість, заля була переповнена, ще й доставлено приблизно 150 крісел. Ввечері пішов цілий наш хор на концерт Маґди Шнайдер. Квитки були, як вона нам сама казала, випродані на 40 відсотків. Після концерту вона сказала нам, що в майбутньому втікатиме далеко від нас.

Про ці наші успіхи не писали ми тоді нічого в українській пресі, бо багато рідних наших співаків жило ще на рідних землях. Тому хай цих кілька моїх слів будуть в пам'ять нашого дорогого Льоня Крушельницького, який був диригентом „Думки" в Станиславові від 1928 до 1939 років, опісля в Австрії диригентом хору „Муза-хор козаків", а вкінці хору „Думка" в Ню Йорку аж до його смерти 22-го березня 1982 року.

Теперішньому хорові „Думка" бажаю зі щирого серця неменших успіхів в його турне по Европі, а головно в Моцартеум, як ті, що ми їх мали в ньому у 1946 році.

Володимир Ренер
Кергонксон, Н.Й.

ОДНА ІЗ ПРОВІДНИЦЬ радикальної негритянської групи у Філядельфії, яка пережила боротьбу із поліцією в травні цього року, що закінчилася киненням бомби на осідок групи, має стати перед судом 16-го липня під закидом 20 різних кримінальних вчинків. Рівночасно в цих днях відбувся з метою зібрання грошей для жертв вогню, викликаного після боротьби поміж поліцією та членами групи, великий концерт-бенефіс, який однак не мав сподіваного успіху і виповнив лише частину великої залі, де він відбувався.

ЗАХІДНІ ДИПЛОМАТИ, акредитовані в Кабулю, повідомляють, що за останні дні афганські повстанці знищили 450 совєтських вояків та вояків армії маріонеткового режиму. Останнього тижня червня запеклі бої тривали в стратегічно важливій Панчшерській долині, на північ від Кабулю. В долину перекинені совєтські підкріплення — 2,000 вояків. Цими днями в північну частину долини, яка перебуває в руках повстанців, було скинуто біля 200 парашутистів. Багато з них були вбиті, частина попала в полон.

ПАПА ІВАН ПАВЛО II прийняв у понеділок, 1-го липня, об'єднану йорданcько-палестинську делеґацію, яку очолює заступник прем'єр-міністра Йорданії Абдул Вахаб-аль-Маджалі. Ватикан не повідомляє подробиць про 30-хвилинну зустріч делеґації з Папою.

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ

повідомляє:

на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД зложили

III-85

по 1,000.00 дол. — Стефан Цимбала, Александер Булак;
300.00 дол. — Тарас Ванчицький (з нагоди дня уродин Блаженнішого Патріярха Йосифа);
200.00 дол. — Михайло Дребич, Ср.;
120.00 дол. — Володимир і Цицилія Дебайло;
по 100.00 дол. — Тарас і Марія Флюнт (з нагоди 34-ої річниці вінчання), д-р Александер Стрільбицький, Галина Кузмінська, Анастазія Голубець з Родиною (у пам'ять Мужа в 10-ту річницю смерти), Товариство Українських Домовласників у Квінс, Н. Й., Сестрицтво Покрова Пресвятої Богородиці при церкві Різдва Пресвятої Богородиці в Ню Бранзвику, Н. Дж.
по 50.00 дол. — Кароліна Конрад (в пам'ять Доньки бл. п. Любомири Бойко), Марія Савула (у пам'ять бл. п. о. Степана Кіржецького), Богдан і Стефанія Макух, Марія Марусяк (в пам'ять Мужа бл. п. Йосифа Марусяка);
30.00 дол. — Микола Тиміш;
по 25.00 дол. — Юрій і Богдан Стефанишин (Коляда), Теодор і Марія Ґелемей, Богдан і Галина Філінські, д-р Ігор Гулавий (замість квітів на могилу бл. п. Степана Шипилявого), Джерри і Калина Козак, Іванна Мазурок;
по 20.00 дол. — Олена Кусь, Остап і Урсула Балабан П. і Д. Біназескі;
по 15.00 дол. — Теодор і Софія Королишин, Анна Варчак;
по 10.00 дол. — Володимир і Наталія Масюк, мґр. Юліян Бачинський, д-р Йосиф Ларій, Іван Новадли, Наталія Котович;
5.00 дол. — Йоаннес і Стефанія Ракочи.

Додаток до листи ч. 2003 — Коляда в Морріс Каунти, Н. Дж.:

25.00 дол. — Ярослав Мулик;
20.00 дол. — д-р Юрій і Аріядна Чировські.

На радіоавдицію „Голос Української Діяспори" зложили:

по 25.00 дол. — Михайло й Оксана Білик, інж. Мирослав і Христина Лисобей;
10.00 дол. — Мирон Лущак.

Листа ч. 1806-18 — Коляда в Джерзі Сіті, Н. Дж. — зібрав Володимир Білик, зложили:

200.00 дол. — Товариство „Угнівщина",
10.00 дол. — Володимир Білик.

298.00 дол. — додаток до Коляди у Філядельфії, Па.

Датки на Патріярший Фонд з Північній Каліфорнії — переслав Тарас деЦмайло-Кульчицький, зложили:

50.00 дол. — Юрій і Ольга Федик,
30.00 дол. — Марія Турчин;
20.00 дол. — Тарас деЦмайло-Кульчицький.

Листа ч. 1827, 1632 і 1633 — збірка Українського Патріярхального Товариства Відділ Денвер, Кол., з нагоди Уродин Блаженнішого Патріярха Йосифа, переслав Іван Костюк (св. Софія) і Евген Василина (голова Патр. Товариства):

Листа ч 1827 — збірщик Ярослав Стецюк, Літтлетон, Кол., зложили:
100.00 дол. — Ярослав Стецюк;
20.00 дол. — Марія Фіґлюс;
по 10.00 дол. — Володимир Торчаківський, Заходняк;
5.00 дол. — Ґуменюк.

Листа ч. 1632 — збірщик Іван Костюк — Денвер, Кол., зложили:

25.00 дол. о. Павло Бабяк;
по 10.00 дол. Іван і Софія Костюк, Іван і Марія Блажівські, Л. і Р. Кузьмич;
по 5.00 дол. — Річард Сеґерстром, Стефанія Стебельська, п-ні Роджерс, Джордже Сенев.
2.00 дол. — Богдан (нечітко).
1.00 дол. — Лео Горват.

Листа ч. 1633 — збірщик Евген Василина, Денвер, Кол. зложили:

по 25.00 дол. — С. Масляк, Евген і Параскевія Василина;
по 20.00 дол. — Евстахій і Анна Кравчук, Крушельницькі, Данило Шелем, Володимир Торчаківський, Ярослав Гончар, Орест Колтунюк, Корнель і Наталія Крупський, Александер Лиско, Марта Арнольд.
15.00 дол. — Іван Стебельський;
по 10.00 дол. — Петро Романишин, Б. (нечітко), І. Кожушок, Іван Макарук, Е. Федак, Мирон Кирабин, Василь Неґрич, Олесь Бойчук, Л. і Р. Кузьмич, М. Кальба, Я. Яворівський;
по 5.00 дол. — Михайло Добровольський, Дмитро Дутчак, Василь Череши, Марія Гаврилишин, Володимир Цебрій, Осип Мотник, Майк Симкович, Антін Громик, Йосиф Цибух.

Листи ч. 2008 і 2009 — збірка — Коляда на Патріярший Фонд — Українське Патріярхальне Т-во в Гемпстед, Н. Й., зібрав і переслав Микола Курчак — зложили:

510.00 дол. — Прихід з Базару Відділу,
200.00 дол. — Кухня Бінґо І.

по 100.00 дол. — Петро Квозко, Василь Захарія, Микола Курчак.
35.00 дол. — д-р Олег Декайло;
по 30.00 дол. — о. Крил. Еміліян Шараневич, Стефанія Сагата, Ольга Берч, д-р Юрій Солтис;
по 25.00 дол. — Зеновія Зарицька, Лукіян Ярош, Дмитро Жеграй, Католицький Клюб;
по 20.00 дол. — Михайло Мандибур, Орест Дацьків, Володимир Шпачинський, Іван Козловський, мґр Атаназій Сваричевський, інж. Богдан Подолюк, Роман Романюк.
по 15.00 дол. — М. Качмарик і М. Маланюк, Марія Слаба;
по 10.00 дол. — Осип Сидор, Стефанія Маланчук, Яким Курчак, Богдан Копистянський, Анна Андрухів, Петро Грещук, Юрій Колач, Йосиф Рик, Іван Винник, Іван Колодій, Ігор Декайло, Михайло Вовк, Тадей Липинський, Іван Яворський, Іван Плетеницький, Петро Шанайда, Михайло Щерба, Теодор Барняк, Ярослав Курчак, Ольга Маліґловка, Василь Горинь, Степан Кулинич, Михайло Мотуз, Петро Стецюк, Марія Лисяк, Михайло Рій, Іван Матлос, Іван Капчак, Василь Щерба, Евгенія Клюба;
по 5.00 дол. — Степан Коханівський, Апісія Доскоч, Орест Романюк, Мира Ромбек, Параскевія Мотуз, Володимир Літепло, Казимир Липинський, Ірина Копистянська, Іван Стриховський, Василь Козак, Петро Вишинський, Іван Потоцький, Михайло Петрига, Анна Агрес.

Збірка замість квітів на могилу бл. п. Степана Шипилявого, переслала Анна Макух з Баффало, Н. Й. — зложили:

144 дол. (200.00 дол. Кан. дол.), Іван і Юлія Головчуки,
100.00 дол. — Василь і Анна Макухи;
по 50.00 дол. — Іван і Ольга Макухи, Ігор і Олександра Макухи, Роман Макух, Степан Душенко;
по 25.00 дол. — Допомогова Секція, Петро і Ірина Остапчук, д-р Олександер Якубович;
по 20.00 дол. — Іван Баланчук, Оксана Бережницька, Іван і Софія Винники, Мих. і Теод. Депутати, інж. Михайло і Надія Пікас, Володимир Сілецький, Емма Тарловська, Василь і Анна Федораки;
15.00 дол. — Григор і Роксоляна Пікаси;
по 10.00 дол. — Михайло Кладочний, Катерина Лехновська, Василь Мельник, Маріян і Олена Морозевичі, Зеновія Мосійчук, Петро і Анна Поліщуки, Анна Седлярчук.

Збірки з Дітройту, Миш. — зібрав Анатоль Ромах, збірка у пам'ять бл. п. Ярослави Ніщименко, зложили:

40.00 дол. — Олена Гевко;
по 20.00 дол. — д-р Богдан і Орися Лончина, Дарія Дудра;
10.00 дол. — Ольга Несторович,
5.00 дол. — Марта Тарнавська.

Збірка у пам'ять бл. п. Д-ра Юрія Вістрюка — зложили:

по 100.00 дол. — Стефанія Вістрюк (мама), Григорій і Леонтина Галяженки;
по 50.00 дол. — Юрій і Осипа Макогон, Антін і Стефанія Гончарик;
30.00 дол. — Олена Гевко;
по 10.00 дол. — Ольга Несторович, Ірина Грушкевич.

Додаток:

Збірка замість квітів на могилу бл. п. Іларія Богая, яка не була поміщена у списку за серпень 1984 р., переслала Ольга Богай, — зложили:

по 50.00 дол. — Ольга Богай, Марія Гуцал, Михайло і Надя Кузьма та Параскевія Ґадач, Антін і Стефанія Гончарик;
30.00 дол. Богдан і Анна Костів;
25.00 дол. — Стефан і Надія Ґадач;
по 20.00 дол. — Гілярій Мацюк, Данка Завадівська, Данило і Дарія Завадівські, Володимир і Іванка Іваськів, Юрко і Леся Ґадач, Іван і Наталка Лев;
15.00 дол. — Володимир і Катерина Папуга,
по 10.00 дол. — Любомир і Соня Головаті, Григорій і Леонтина Галяженко, Петро Райца.

Спростування:

200.00 дол. зложили Мирон і Стефанія Кочани з Мораги, Кал., не Кохани, як було подано у списку жертводавців за лютий ц. р.

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяршого Фонду — складає щиру подяку усім вельмишановним жертводавцям і збірщикам.

Всі датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Софія можна відтягати від податку. IRS No. 23-74380645. Всі чеки просимо виставляти на:

St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund

та пересилати на адресу:

7911 Whitewood Rd. • Philadelphia, Pa. 19117

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Чемпіони копаного м'яча Ню Джерзі на 1985 рік
Клячать (зліва): В. Ткач, А. Бакун, М. Хамуляк, М. Торій, А. Наполій, Р. Букачевський, М. Хмілевський; стоять (зліва): Ю. Бакун, І. Кальдерон, Д. Бакун, д-р В. Бакун, Р. Павлюс, Д. Рубалевський, С. Сабрій, Д. Брієнза, Д. Ромійо, Й. Зулійо.

УСВТ „Чорноморська Січ" здобула чашу Ню Джерзі

УСВТ „Ч. Січ" — І.А. „Кікерс" Трентон 3:1

У неділю, 16-го червня ц.р., в місті Фріголд відбулися фінальні змагання за чашу Ню Джерзі, в яких перша дружина „Ч. Січі" перемогла Італійсько-Американський клюб з Трентону „Кікерс" 3:1 і в наслідок цього здобула чашу і звання чемпіона стейту. В цьому престижевому турнірі, який розпочався восени 1984 року, взяли участь усі 22 клюби, в тому числі такі відомі на сході ЗСА як цьогорічні чемпіони і віцечемпіони І-ої дивізії Космополітальної Ліги Ню Джерзі — Ню Йорку „Юніон Ленцерс" (кол. Елизабет С.К.), „Берґен Кікерс", чемпіон Італо-Американської Ліги клюб „Аззурі Інтер" і ряд інших.

В дорозі до фіналу „Січовики" елімінували: ірляндський клюб „Гіберніянс" 3:1, португальський клюб „Марітімо" 2:1, німецький клюб „Юніон Ленцерс" 2:0 і італійців з Трентону 3:1. Із здобутих 10-ти голів шість припадає на конто капітана дружини Андрія Бакуна, два Давидові Брієнзі і по одному — Ігорю Чижовичеві та С. Сабрієві

Повертаючи до звітового фінального поєдинку, треба відмітити, що він пройшов на вищому рівні, завзято і коректно і в цьому українські футболісти виявили свої найкращі якості, чим заслужили на признання від присутнього голови Ґарден Стейт Ліґи, він же репрезентант футбольної Асоціяції Ню Джерзі, П. Варсельони.

Перші хвилини виявили нервовість змагунів обидвох дружин, що і спричинило вже в 10-ій хвилині карний стріл, заряджений суддею за „підкошення" оборонцем італійців А. Бакуна, який, одначе, цим разом не використав найкращий виконавець цього діла в нашій дружині Брієнза. Все ж таки конто голів для „Ч. Січі" відкрив Андрій Бакун в 21-ій хвилині, коли успішно закінчив свій швидкий рейд з м'ячем, виложений йому Ігорем Чижовичем. Дев'ять хвилин пізніше Чижович вдало закінчив чергову акцію свого нападу, збільшивши конто до 2:0. В 40 хвилині Сабрій з гарної подачі А. Бакуна, здобув, як пізніше показалося, останнього голя зустрічі для „Ч. Січі".

Образ гри дещо змінився після перерви. Італійці накинули швидше темпо, завдяки чому на протязі 20-ти хвилин втримали ініціятиву і в 65-ій хвилині здобули з карного свого почесного голя. На протязі цього часу суперники створили дві критичні ситуації в підворітті „Ч. Січі", які одначе, успішно ліквідували знаменитий воротар Маріян Хамуляк і оборонець Зулійо. В кінчевій фазі гри „Січовики", в свою черґу, мали можливості на чергових кілька голів, коли в 76-ій і 81-ій хвилинах похопно перестрілили ворота італійців Букачевський і Торій.

Після закінчення цих найважливіших змагань сезону присутні голова і члени Управи Т-ва, симпатики і президент Ґарден стейт Ліґи ґратулювали провідникам дружини і змагунам за цей черговий великий осяг. Президент П. Варсельона вручив великий трофей Т-ву і менші усім змагунам та зв'язану з цим фінансову нагороду. Провідники дружини — подружжя Надя і Володимир Бакуни в першій мірі заслужили на ґратуляції, вони вкладають величезний труд, посвячують багато часу цій громадській праці. Вони створили боєздатний склад дружини і дружню в ній атмосферу, завдяки чому наші футболісти в останніх двох сезонах добилися великих успіхів. В складі цієї дружини на протязі сезону виступали такі змагуни: М. Хамуляк, В. Ткач, Д. Зулійо, Р. Сабо, Д. Ромійо, Д. Брієнза, М. Торій, А. Бакун, Д. Рубалевський, д-р В. Бакун, Р. Букачевський, Д. Бакун, М. Хмілевський, С. Сабрій, І. Чижович, Р. Мурдзеф, І. Кальдерон. Досі ця дружина здобула третє місце в І-ій дивізії Ґарден Стейт Ліґи, але вона ще має одну зустріч з чемпіоном, німецьким клюбом „Кікерс". Щоб здобути віцечемпіонат нашим футболістам треба здобути мінімум одну точку.

УСК Ню Йорк першуном турніру Українського Фестивалю

Згідно з програмою Українського Фестивалю в Голмделі, Н. Дж., відбулися традиційні турніри копаного м'яча і в цьому році чоловічих відбиванкових дружин. В турнірі копаного м'яча взяли участь такі дружини: УСК Ню Йорк І, СК СУМ „Крилаті" Йонкерс, УСВТ „Ч. Січ", УСК Ню Йорк ІІ і „Куґарс" Савт Орандж.

Змагання цього турніру пройшли круговою системою 2 х 15 хвилин з такими вислідами:

„Куґарс" — „Ч. Січ" 3:5
„Крилаті" — УСК ІІ 5:2
„Ч. Січ" — УСК І 5:5
„Куґарс" — УСК ІІ 0:1
УСК І — Крилаті 5:1
УСК ІІ — „Ч. Січ" 1:0
„Крилаті" — „Куґарс" 2:1
УСК І — УСК ІІ 3:1
„Ч. Січ" — „Крилаті" 8:2
УСК І — „Куґарс" 3:3

Згідно з цими вислідами чашу і звання першуна, втретє підряд здобула І-ша дружина УСК-у. Трофей найкращого стрільця турніру здобув Роман Гупало УСК І (8 голів), трофей найкращого воротаря здобув воротар УСК-у ІІ. Трофей за друге місце здобула „Ч. Січ", третє місце — СК СУМ „Крилаті". Суддювали офіційні судді Футбольної Асоціяції ЗСА: — Михайло Сергіїв і Леонід Гребінка.

Кінцевий показник турніру

	Точки	Голі
УСК Ню Йорк	6:2	16:10
УСВТ „Ч. Січ"	5:3	18:11
„Крилаті" Йонк	4:4	10:16
УСК Ню Йорк ІІ	4:4	5:8
Куґарс, Ч. Орандж .	2:6	7:11

У відбиванковому турнірі трофеї першунів здобула дружина з Савт Ривер, Н. Дж. Нагороди за друге місце вручено відбиванковому клюбові Воррен. Окремий трійковий турнір виграла трійка Воррен І. Суддювали Ігор Тафель і Олесь Напора. Цілою спортовою програмою завідував з рамени Фестивального Комітету О. Твардовський.

(от)